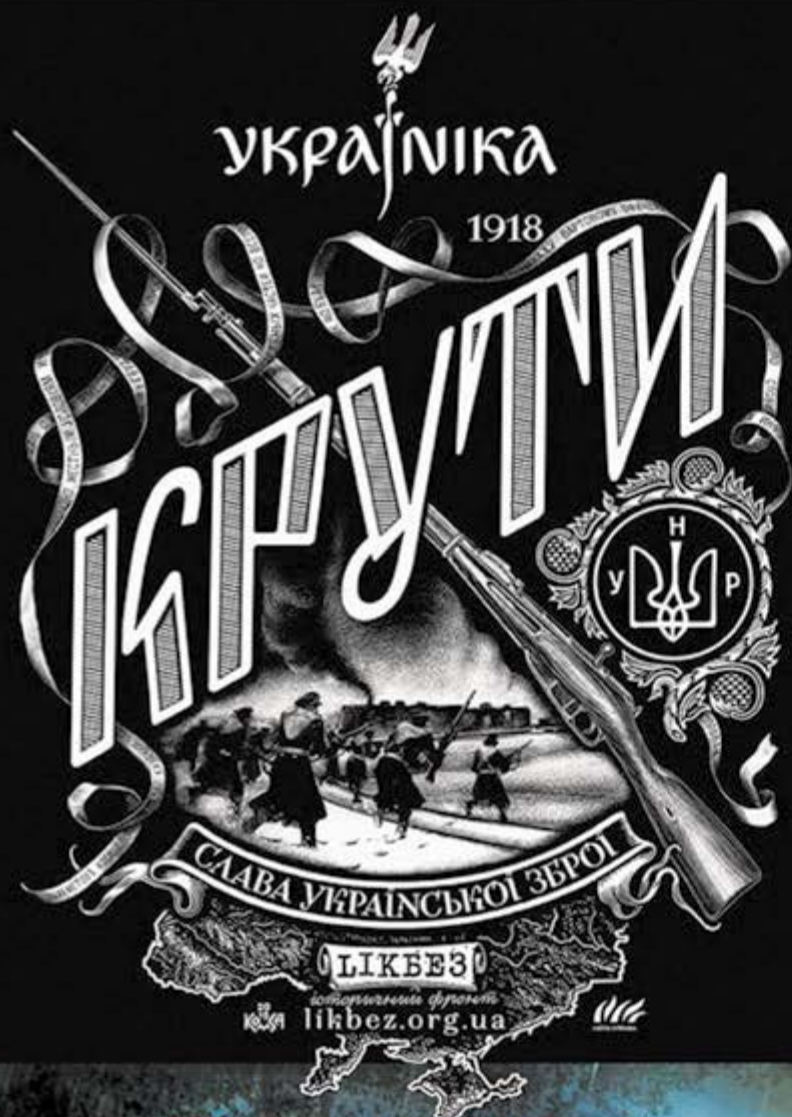

САЙТ «КОЗАЦЬКОГО КРАЮ» В ІНТЕРНЕТІ
WWW.COSSACKLAND.ORG.UA

Козацький край

№ 1 (131),
січень 2024 року

БІЙ, РОЗПОЧАТИЙ ПІД КРУТАМИ, ТРИВАЄ ДОСІ...

29 січня 1918 року "січовики" і "вільні козаки" УНР вступили у бій під Крутами проти московсько-більшовицької орди... На їхню звитягу досі рівняються українські воїни...

Малюнки: Олександра КОМ'ЯХОВА та Радо ЯВОРА

Адреса фейсбук-сторінки "Козацького краю": fb.com/cossacklandua

ФОТОФАКТИ

Кажуть, що є «тільки крок від смішного до трагічного і від реального до магічного»...

Восени 2013-го року в Черкасах готувалися до фестивалю «Древляндія». Оскільки наступний, 2014 рік було оголошено «роком Шевченка» (до 200-річчя з часу народження), скульптори, які зголосилися до участі у фестивалі, мали зробити тематичні скульптури «Шляхом Кобзаря».

Молодий черкаський скульптор Євген Штейн обрав зображення Шевченка «в солдатах». Коли різьбив по 400-літньому дубу, привезеному з Кіровоградщини, з правого «ока» Кобзаря раптом випала... куля часів Другої світової війни. Митці тоді одногласно вирішили: «Війна – на порозі». А наступної весни-2014 було вторгнення росії до Криму...

Пів року служби відзначив у нинішньому сичні мобілізований до ЗСУ актор Черкаського лялькового театру Микола Король. У складі «Культурного десанту» він нині займається звичною для себе справою – підіймає бойовий дух побратимів на Сході виставами з лялькою, яка імітує актора Череп, що вимушено грає роль ворожого солдата – справжню росію тут не хочуть бачити навіть у вигляді іграшок. У кожній сатиричній сценці Череп програє.

Можливо, знову спрацює «містика мистецтва» - тепер вже в знак Перемоги України у рік нового ювілею Великого Пророка і земляка – Шевченка, від часу народження якого навесні буде вже 210 років?..

***Обидві світліни зроблені у сичні-2024

ЧЕРКАЩИНА НА ВСІХ РІВНЯХ НАРОЩУЄ ДОПОМОГУ ЗСУ – ЗАРАДИ ПЕРЕМОГИ

«Рік новий, пріоритет незмінний. Працюємо і підтримуємо ЗСУ. Закрили чергові запити наших оборонців», - написав на своїй фейсбук-сторінці начальник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець, повідомляючи про передачу чергового траншу військовим на майже 14 мільйонів гривень коштом обласного бюджету.

«Потрібне матеріально-технічне забезпечення передали нашому зенітно-кулеметному батальйону, що прикриває небо над Черкащиною, а також підрозділам, які зараз на першій лінії зіткнення. Плюс 17 антидронових рушниць, 25 засобів радіоелектронної боротьби для протидії БпЛА, необхідне обладнання для пунктів управління», - деталізував очільник області дещо з того, про що можна говорити...

До речі, напередодні Нового року Ігор Табурець разом з комбригом 118-ї бригади ТрО Анатолієм Стуженком привезли тероборонцям 157-го окремого батальйону просто на передову, у сектор бойових дій, «гостинці» - більше сотні ударних FPV-дронів, термальні дрони, здатні виявити і знищити ворога уночі, РЕБ-станції для знешкодження ворожих дронів, бензоагрегати, майно для утеплення, два джипи-позашляховики та інші корисні в бою і під час перепочинку речі...

Тим часом, депутати Леськівської сільської громади Черкаського району виділили кошти на закупівлю 10 дронів FPV «Baton» з акумуляторами загальною вартістю 216 тисяч

Очільник області Ігор Табурець передає земляків на фронті з «гостинцями під ялинку» - ударними дронами, РЕБ-станціями та іншими корисними для українців і зрубними для ворогів...

гривень. Про це повідомляє на своїй офіційній сторінці у соціальних мережах 118 окрема бригада територіальної оборони.

«Оперативно пророблена робота і вже FPV допомагають нищити ворога! Безмежна вдячність голові Леськівської громади Миколі Басу за розуміння потреб ЗСУ та постійну

допомогу підрозділам 118-ї бригади», - йдеться у повідомленні.

Волонтери взагалі додають війнам Черкаської тероборони енергії в прямому й переносному значенні: як власним ставленням до них, так і потужними станціями ECOFLOW. Одну з них бійцям бригади днями передала громада церкви Пресвятої Богородиці УГКЦ, іншу - мама загиблого бійця Арсенія Харченка. Рік тому він віддав життя за Україну в боях під Вугледаром. До річниці загибелі сина черкашанка замовила ще й комплект устаткування РЕБ (радіо-електронної боротьби) для захисту позицій 157-го батальйону 118-ї бригади, який як і рік тому, виконує бойові завдання на Сході України...

Парафіяни й священники Свято-Троїцького кафедрального собору ПЦУ придбали для оснащення позицій військових Черкаської тероборони надійні печі-«буржуйки», а «Ротарі-клуб» - медикаменти на 80 000 гривень...

Допомога українському війську триває на всіх рівнях. РАЗОМ – ПЕРЕМОЖЕМО!

***Поки верстається номер: Стало відомо про те, що одною з підрозділів ЗСУ 23 січня від Черкащини додатково передано ще 40 FPV-дронів, придбаних за рахунок обласної програми тероборони – однієї із пріоритетних для фінансування.

ЧАС, КОЛИ НОВОНАРОДЖЕНОГО ЗУСТРІЧАЮТЬ ВІЙСЬКОВІ, А МОЛОДЯТ ВІТАЮТЬ ЗБИТИМИ РОСІЙСЬКИМИ БЕЗПІЛОТНИКАМИ...

Щоб знати позитивні й абсолютно мирні новини з життя рідних Черкас, іноді достатньо промоніторити... офіційні сторінки військових підрозділів.

Скажімо, на сторінці 156-го батальйону 118-ї бригади тероборони нещодавно повідомили про чудову подію - народження сина Михайла у родині капітана Андрія Філенка.

Життя триває - ще одним українцем стало більше. Редакція «Козацького краю» щиро вітає родину Філенків!

Радісна подія сталася й у 159-у батальйоні цієї ж бригади - напередодні Нового року молодята Оксана і Роман створили тут нову

військову родину. Їх привітали командир батальйону Олег Павлобратими, а зареєстрував шлюб люченко.

У ті ж дні в небі над рідною молодятам Черкащиною ППО вчергове ущент спалила чотири «Шахеда» всього за одну ніч. В умовах воєнного стану, коли заборонено звичайні салюти, чудовим став «салют» з розбитих дороговартісних ворожих безпілотників - в честь новоствореної української родини. Та ще й за рахунок недолугих платників податків сусідньої росії, які фінансують вторгнення своєї держави-терористки на землю суверенної України.

І не має значення, чи бачили молодята «фесерверк» з уламків саме цих ворожих безпілотників - вони роблять максимум для того, щоб територія України якомога

швидше стала вільною від чужоземних зайд...

Щірі вітання новій українській родині у новому році!

СЕРЕД ПОЛОНЕНИХ, ПОВЕРНУТИХ В РАМКАХ ПЕРШОГО ЦЬОГОРІЧНОГО ОБМІНУ – ЧЕТВЕРО ЧЕРКАЩАН. ДВОЄ ВВАЖАЛИСЯ ЗНИКЛИМИ БЕЗВІСТИ

«230 наших людей: 213 солдат і сержантів, 11 офіцерів, 6 цивільних – сьогодні повернулися додому. Дякую всім, хто дав цей результат! Ми пам'ятаємо про кожного й кожну. І маємо повернути всіх», - цей пост з'явився на офіційній фейсбук-сторінці Президента України рано-вранці 3 січня.

Великий обмін став першим цьогоріч і після великої перерви після попереднього обміну. Серед 230 звільнених з полону цьогоріч було і четверо синів Черкащини.

«Довгоочікувана новина... Зустрічаємо вдома наших героїв, звільнених із полону в межах чергового обміну, - повідомив того дня начальник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець, - Це – лейтенант Володимир Половинка, молодший сержант Василь Тупицький, старший солдат Дмитро Ворона та солдат Олександр Шадира.

Перші миті зустрічі визволених з полону. Фото з офіційної сторінки Президента України.

Ще з 2022 року двоє з них вважались зниклими безвісти, про інших ми мали підтвердження, що вони в полоні. Найважче позаду. Далі – комплексне відновлення».

На визволення тих, з ким разом захищав острів Зміїний, відреагував і уродженець Золотоноші Роман Грибов, багатьом у світі відомий після знаменитої фрази з «адресою руському кораблю». Роман, який сам провів у полоні росії рівно місяць (звільнений за першим обміном військовополоненими 24 березня 2022 року), наголосив на тому, що інші у ворожій неволі залишилися надзвичайно довго: «Нарешті повернули побратимів зі Зміїного. Це найкраща радість цьогоріч! Але ще не всіх повернули... Тому максимально робимо все, хто як може, щоб повернути всіх до своїх сімей! Бо полон - це той жах, який словами не передати. І для тих, хто знаходиться в полоні, і для тих, хто чекає на повернення рідних з нього...»

ДІВЧИНА-ВОЇН ВІКТОРІЯ ТКАЧ: «ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ МИ ХОЧЕМО ЖИТИ ЩАСЛИВО»

Черкащанка, чій фото знає весь світ, порадила, як витримати психологічні стреси війни

«Антикрихкість: українські героїні, що рятують життя»: під таким заголовком вийшла в січні публікація у найуспішнішому в країні «глянцевому» журналі Vogue Ukraine - українському виданні однойменного американського щомісячного журналу про моду та стиль життя. Однією з трьох головних героїнь публікації стала черкащанка Вікторія Ткач, інспекторка прикордонної служби, фельдшер відділу 1-го загону морської охорони Державної прикордонної служби України, старший матрос. Нагороджена орденном «За мужність». З 2014-го Вікторія була волонтеркою; вела курси з тактичної медицини; до 2017 служила парамедикинею та у різних добровільних медичних бригадах. Від початку повномасштабного вторгнення – на київському напрямку; крім надання медичної допомоги військовим, долучилася до евакуації людей і тварин. Засновниця соціально-відповідального бізнесу Slice&Dry's з виготовлення сушених овочів, фруктів та м'яса.

ПРО РАНОК 24.02.2022

Після Донбаської кампанії 2018–2019 років Вікторія намагалася повернутися до цивільного життя, та почати будувати його в цивільному руслі. Почала займатися альпінізмом, скелелазінням, водити людей в гори, сплавлитися по річках, викладати

Світлина Вікторії Ткач з «глянцевого» журналу Vogue (фото Поліни Гребенік) та фронтове фото зі сторінки у соцмережах. Січень-2024

медицину різних напрямків, навіть працювала у приватній охороні – це допомагало відволіктися та знову відшукати себе.

23 лютого о 23:45 вона прибула до Києва, щоб викладати медицину для приватної компанії. І залишилася на 2,5 місяці, доки ЗСУ не вибили окупантів з Київського, Чернігівського та Сумського напрямків. Компанія, до речі, стала другом та активним волонтером для військових.

Отже, о 4:30 ранку Вікторія почула вибухи та зателефонувала сестрі, що

жила в Києві з сім'єю. Дала чіткі інструкції, як швидко вийти: з маленькою дитиною залишатися в Києві було точно не варто. Зателефонувала родині; подзвонила близьким.

А о 6-й ранку вже їхала на старій роздвоєній «медичці» по Хрещатику, зганяючи весь медичний транспорт до місця, де формувалися медичні бригади для роботи на Київському напрямку, де дійсно були потрібні тактична та медична евакуація.

«Вся моя величезна родина зібралася в Черкаській області; всі були поруч, тільки я бігала по київським лісам та містам», – каже Вікторія. Вона дуже переймалася за них, бо розуміла рівень небезпеки. «Якщо під час Донецької кампанії я була абсолютно спокійна за свою сім'ю, то після 24-го тривога не зникає, а навпаки, зростає з кожним днем, бо ти не знаєш, чи прилетить ракета наступного дня туди, де живуть твої рідні».

Вікторія каже, що повномасштабний наступ став логічним продовженням подій на Донбасі та всієї української історії, яка, власне, і є історією боротьби з найближчим ворогом.

ПРО «РОБОТУ»

«Понад 8 років мою спеціалізацією була тактична медицина на всіх її рівнях; від початку повномасштабного вторгнення я стала першою жінкою-пілотом зовнішнього літального апарату мультиторного типу в Держприкордонслужбі». Крім льотної справи, вона володіє зброєю, тактикою, знає інженерну безпеку та має ще купу знань, які дійсно потрібні. До того ж – фізична витривалість та заняття спортом. «Ми маємо бути multitool – окрім основної

спеціальності, треба мати до біса різних навичок. Так, я ніколи не любила море, лише раз у житті була на катері в Криму – з родиною. Але після 24.02 у мене з'явилося чимало обов'язків, які я виконую на воді. Ми не маємо права казати «ніколи» та «не буду»: життя підносить саме те, чого ми боїмося. Мій досвід показує: приймай те, що дає тобі доля, роби це з гордістю. Життя дарує неоціненний досвід».

«Я заплакала вперше під час зачищення Ірпеня, коли ми вийшли на евакуацію. Там було безліч знесилених, поранених людей, які довго сиділи по підвалах. То було боляче. На розбитому мості ми побачили худеньку тендітну дівчину з двома косичками, яка на повідках вела понад 20 собак. Ще з нею був візочок із супермаркету – в ньому були менші тваринки, котки й хом'ячки. Розбомблений притулок рятував усіх, навіть гризунів та безпородних собак, деяких – на інвалідних візках. Поки вони долали свій шлях, у когось візки зламалися, і пси стирали собі культи в кров. Я підхопила на руки пса, у якого були стерті задні лапи, щоб перенести його через міст. Але не змогла впоратися з емоціями і почала плакати».

Бачити травмованих тварин виявилось над мої сили. «Я нормально працюю з відірваними кінцівками та пробитими головами, але в мене дрижать руки, коли рятую песика або навіть просто роблю тваринам крапельниці».

ПРО ТИХ, ХТО В ТИЛУ

«Після перемоги ми хочемо жити щасливо, і далі любити рідних, мати щасливі сім'ї, народжувати та виховувати дітей, які будуть

себе. Салони краси, догляд, спорт – це любов до себе. А саме любов і повага до себе дозволяють нам будувати більш здорові відносини з людьми. Ніколи не нехуйте спорт. Коли людина займається спортом, їй легше долати труднощі. Кілька років тому я почала займатися кросфітом, і це дозволяє підтримувати себе у формі, а також турбуватися про ментальний стан. Так, коли ти повертаєшся додому і не знаєш, де себе подіти, то думаєш: «Краще піду на тренування, там трішки поврираю, буду важко дихати, потім можу втратити свідомість від перенавантаження, але це потрібно для психічного розвантаження». Бонус – сильне, класне тіло, яке буде довше виконувати свої обов'язки. Адже ви дбаєте не тільки про голову, але й про стан організму. Якщо ви не можете самотійно впоратися з внутрішньою тривогою, краще долучитися до когось. Адже, коли ви працюєте гуртом, все йде легше та ефективніше. Долучайтеся до спільнот, груп. Знаходьте таких, як ви, працюйте разом, – так зможете знайти собі однодумців, товаришів, друзів».

ПРО ВДЯЧНІСТЬ

«Хочу подякувати всім, хто чекає. Матерям, які чекають синів та дочок, дружинам, які чекають чоловіків, чоловікам, які чекають дружин, братам, сестрам, друзям, близьким. Адже це найважче – бути вдома та займатися повсякденною роботою, вставати з ліжка, посміхатися собі в дзеркалі, коли хочеш плакати, а сил немає, йти на роботу, доглядати дітей, робити їх щасливими. Це дуже важко – чекати. Тому треба не забувати дякувати тим, хто нас чекає вдома, знаходитися в тилу, працює, плете, дістає, відвозить, привозить, контактує. А при тому ще чекає. Це чекання розриває душу».

На цьому відомому далеко за межами України фото, зробленому на Софійській площі Києва в мить провідів на фронт бійців «Чорного кортуса» (який пізніше переросте у знаменитий «Азов») – двох черкащан, позивний «Голд» і Вікторія Ткач, яка невдовзі теж пішла на фронт... Весна-2014

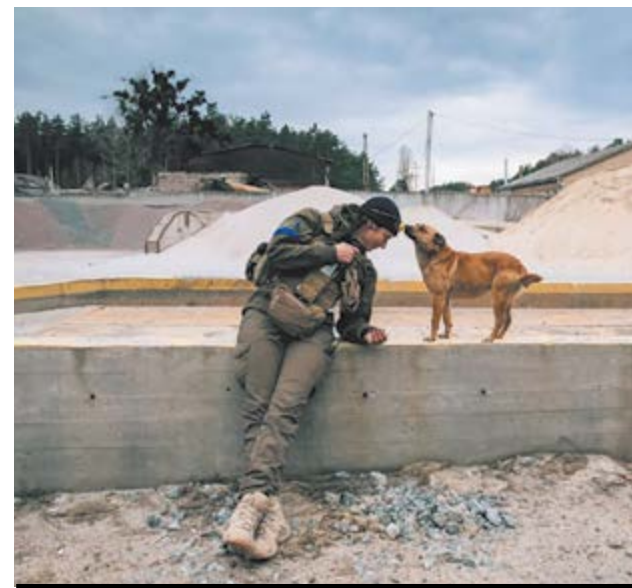

Фото Вікторії Ткач з офіційної фейсбук-сторінки Президента України. Весна 2022 року, невдовзі після початку повномасштабного вторгнення росії...

Ми вже писали про Мелеса – ченця із Золотоніщини, який чверть тисячоліття тому очолював рух на відновлення незалежності Української Церкви від Москви.

Сьогодні ж публікуємо більш розгорнутий матеріал – з додатковими матеріалами, надісланими на адресу нашої редакції сучасними дослідниками історії...

АНАТОЛІЙ МЕЛЕСЬ: ЧЕРНЕЦЬ З НЕЗЛАМНИМ КОЗАЦЬКИМ ДУХОМ

У січні 1751 року в Синодальній конторі «с пристрастієм» допитували Анатолія Мелеса, єпископа з козацької Запорозької Січі, який

«провинився» перед московитами тим, що «вволює себе в Сечі буйно, по царським дням молебні не правив, вволює себе як будто на одделеніє Сечі от Росії». Народився найвлюбніший єпископ Запорозької Січі на Мелесовому хуторі під Золотоношею. До сьогодні на Золотоніщині люди живуть у населених пунктах, засновниками яких був козацький рід Мелесів: це село Мелесівка та колишній Мелесів хутір, який увійшов до меж сучасного села Зорівка.

Із тексту допиту в Синодальній конторі: «От роду ему двадцать осмой год; отдан для обучения латинского и прочих диалектов в Киевскую академию, в коей он, Анатолий, и обучался по 1743 год и ходил до школы пиитики; ныне он, Анатолий, по-еврейски и по-немецки позабыл, а знает говорить и писать по-гречески и по-латыни...»

Будучи Вашего Императорского Величества малоросийским, Переяславского полку, местечка Золотоноши, природным подданным, своеволью в 1743 году из России за границу ушел и, бродя в Польше и Волосской земле по разным местам и монастырям, монашество и иеромонашество через проски свои, без избрания, яко чуждой церкви клирик, получа, в 1749 году в Афонскую гору, в Павло-Георгиевский монастырь пришедши, через полшеста месяца во архимандрита Константинопольским патриархом Кириллом таковым же неправильным образом произведен...»

Пожалівшись у стилі, звичному для московитів усіх часів, на «своевольное» перебування ченцем на святому Афоні і навіть на зроблене Константинопольським патріархом «неправильное произведение в архимандрити», клерки Синодальної контори зробили в доносі наголос на ще більше «преступление» Анатолія Мелеса – наголосили, що він «без дозволу» відвідав закордонний «в Польше монастырь, именуемый Мотренин. А из ононого Мотренина монастыря пошел он, Анатолий, в волосской город Бокурешт, в коем имеется еллино-греческая школа». «Бокурешт» – це Бухарест, столиця сучасної Румунії, а «Мотренин монастырь в Польше» – це Мотрин монастир в Холодному Яру на сучасній Черкащині – ці землі належали на той час Польщі...

Коли вільнолюбного козацького єпископа зіслали до монастиря в Сибір, дорогою він «к побегу своему способу искал, и в караульного капрала за чинимое ему в том запрещение нож бросил».

Коли ж зрештою за розпорядженням цариці був повернутий в Україну і став настоятелем монастиря у Глухові на Сумщині, на нього знову строчили кляузи – жалілися, що ходить босим навіть у холоди, займається фізичними тренуваннями, а ченцям наказав декілька дзвонів переплавити на гармати – золотонісець хотів, щоб навіть у монастирі українці тренувалися стріляти. По кому саме – московські шпигуни не знали, але враховуючи біографію єпископа, здогадувалися...

ВИЯВЛЕНО НЕВІДОМІ СВІДЧЕННЯ ПРО КОЗАЦЬКОГО ЄПІСКОПА

Український історик та директор Міжнародного інституту афонської спадщини д-р Сергій Шумило на ос-

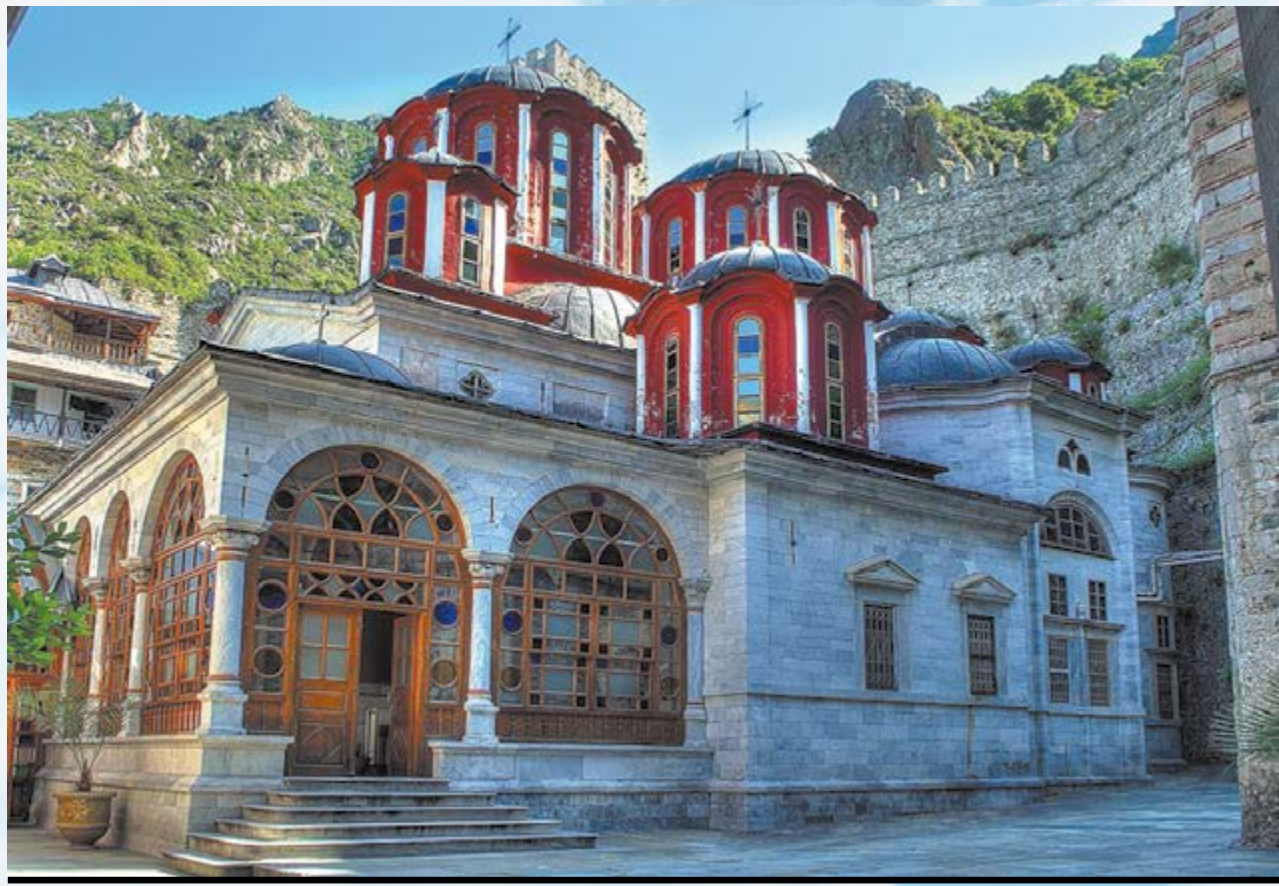
ЗА ВОЛЮ І ВІРУ К РІД МЕЛЕСІВ ІЗ ЗОЛОТОНІЩИНИ СЕРЕД КОЗАЦТВА Й ЧЕР

нові вивчення архівних джерел встановив невідомі досі подробиці життя бунтівного козацького єпископа, чие прізвище він пише з м'яким знаком наприкінці (МелесЬ) – як у документах, які знайшов під час роботи з архівами Афону. Як встановив Сергій Шумило, світське ім'я Анатолія Мелеса, який на Запорозькій Січі намагався створити автономну козацьку єпархію – Олексій Мелесь (в іноцтві Азарія, у чернецтві Анатолій), а його дід по матері Василь Мелесь був компанійським обозним Золотоніської козацької сотні на Черкащині. Також історик встановив, що Олексій-Анатолій на Золотоніщині мав чотирьох рідних братів, з яких Іван Мелесь був цольнером (митним наглядачем) у сотенному містечку Царичанка, інший брат Семен був сотенним хорунжим, ще один брат Василь служив на морському флоті, а брат Федір прийняв чернецтво з ім'ям Феоділакт і згодом служив архимандритом у Костромі при єпископі Дамаскіні (Аскаронському).

На основі архівних матеріалів Сергію Шумило вдалося встановити, що Олексій Мелесь близько 1743 р. «своеволью за кордон у Волоську землю пішов», де став сподвижником, найближчим другом і співкелейником відомого українського подвижника, перекладача, письменника і Святого

Як встановив Сергій Шумило, близько 1751 р. Анатолія Мелеса на Афоні патріарх Константинопольський Кирило V (Каракалос), який неодноразово надавав різну допомогу і св. Паїсію Величковському, звів у сан архимандрита, а через чотири роки, 1755 р., тим же патріархом «во єпископа с наименованием запустелой от древних лет Мелетинской єпархии двумя єпископами в митру произведен». Вже в сані єпископа Анатолій Мелесь сприяв православним болгарам, сербам і грекам на Балканах, які зазнавали утисків з боку турків, у їхньому переселенні в межі південної України.

У 1757 - 1759 рр. об'їздив українські землі й зупинився на Запорозькій Січі. Як повідомляє Сергій Шумило, у 1759 р. цей «афонський єпископ» майже цілий рік проживав на Запорозькій Січі, де без дозволу російського Синоду і Київського митрополита звершував богослужіння архієрейським чином, і при цьому відмовлявся поминати церковну владу. На думку низки дослідників, єпископ Анатолій Мелесь намагався створити на Запоріжжі окрему автономну козацьку єпархію. У 1760 р. рішенням російського Синоду він був позбавлений сану і як простий чернець засланий до Сибіру. Проте у 1770 р. Синод поновив його в «єпископ-

Павло-Георгіївський монастир, 14-й в ієрархії монастирів Священного Афону, зведений у IX столітті на західному узбережжі півострова Афон-Орос. До сьогодні тут збереглися споруди, які пам'ятають часи перебування у монастирі ченця Анатолія Мелеса із Золотоніщини, зведеного у сан архимандрита та єпископа особисто Патріархом Константинопольським.

- Паїсія Величковського. Близько трьох із половиною років (з 1743 по 1746) обидва українських діячі були разом у румунських пустельницьких скитах, набувши там багатого чернечого досвіду і «розпалюючись ревністю до духовних подвигів і безмовності». Спочатку вони разом жили у далекому й усамітненому посеред румунських лісів Трейстенському скиту, де Олексій Мелесь прийняв постриг в іноцтво з ім'ям Азарій. Проте у жовтні 1743 р. П. Величковський, А. Мелесь та ще кілька інших молодих українських ченців із благословення місцевого старця Михаїла з Трейстена перейшли на проживання до розташованого високо в горах скиту Кирнул, під духовне керівництво тамтешнього старця-пустельника схимонаха Онуфрія. Тут Величковському і Мелесю було дано благословення жити в одній келії в лісі біля скиту. Згодом П. Величковському довелося розлучитися з Мелесем, оскільки той разом зі старцем Михаїлом і кількома іншими братами перейшов у Полянворонську пустинь. Як згадував згодом святий Паїсій Величковський, «я, сильно шкодуючи про нашу розлуку, з багатьма сльозами прощався з ними /.../, як якийсь сирота, що втратив духовну опіку». Згодом долі св. Паїсія Величковського та Анатолія Мелеса знову зйдуться, тепер вже на Святій Горі Афон.

ському чині й дозволив йому справляти священнослужіння архієрейське». Єпископ Анатолій отримав у Чернігівській єпархії в управління «козацький» Глухівський монастир, де став юродствувати та помер 2 лютого 1772 року.

Як каже історик Сергій Шумило, «тривалий час проживаючи на Афоні, у слов'янському Павлівському монастирі, а також підтримуючи тісні стосунки із Запорозькою Січчю, цей уродженець Черкащини, судячи з усього, й надалі підтримував на Афоні зв'язки з колишнім своїм сподвижником Паїсієм Величковським і з братією заснованого ним Іллінського скиту, де подвизалося чимало колишніх запорозьких козаків».

«Козацький край» висловлює вдячність спадщини Сергію Шумилу та історик за допомогу в отриманні додатко

КОЗАЦЬКУ: и прославився онцтва

ФЕДІР МЕЛЕС: ЛИНУВ ДО НЕБА В МОЛИТВАХ, А ПОТІМ СПРОБУВАВ ЗРОБИТИ КРИЛА...

В часи гетьманства Данила Апостола народився брат Олексія (Анатолія) Мелеса – Федір, історії якого напередодні повномасштабного вторгнення росії 2022 року присвятив свій відеоблог професійний історик і радіожурналіст, а нині офіцер 3-ї окремої штурмової бригади Олександр Алфьоров. Першу згадку про Федора (в чернецтві – Феофілакта) Мелеса історик знайшов у архівному документі 1756 року, в якому йшлося про затримання цього ченця родом із Золотоніщини у місті Гамбург (сучасна Німеччина). Схопили Мелеса на вулиці європейського міста... люди духівника російського царя, а за сумісництвом – консула росії у Гамбурзі, вільному місті-державі Ганзейського союзу. Ченця, який шукав у Європі тих, хто підтримав би його ідею побудови першого літального апарату, затримали за формальним звинуваченням у «самовільному знятті чернечого постригу». Потім було зіслання до монастирів Сибіру (Далматовський, Тюменський, Тобольський...)

Побудовою крил для польоту в небо з метою втечі у лютому місяці 1762 року зайнявся «колодник-розстрига» Федір Мелес. Він був свято переконаний, що "... може людина зовсім подібно до птаці повітрям, куди хоче літати". Мелес здійснив втечу з монастиря, каменем збив кайдани, яким були заковані його ноги і дві доби майстрував крила для польоту на невеликому острові на Іртиші біля Тобольська, маючи намір обтягнути їх мішками з-під борошна, які прихопив з собою – за допомоги мотузків, які зрізав з монастирських дзвонів під час втечі. Лютий сибірський холод завадив планам ченця, який не мав з собою нічого для розведення вогню...

На допиті Мелес показав, що "...мав намір звідси, з Тобольська, відлетіти прямо до містечка Золотоноша Переяславського козацького полку". Вважав, що за умови попутного вітру, долетить за добу. Писар, який занотував протокол допиту, зробив на полях примітку: «Божевільний». А тобольський митрополит Павло, вважаючи, що «диявол ... показав йому божевільний спосіб до літання», розпорядився «за вчинене божевілля Мелесу шоп'ятниці на тижні по сорок ударів батогами або лозами прописати замість поклонів земних».

Остаточно від кайданів Федір Мелес звільниться лише 1773 року, з подачі губернатора, добре знайомого з гетьманом України Кирилом Розумовським. Від моменту затримання золотонісця в Гамбурзі до його звільнення минуло 16 років...

Через століття мрію Мелеса про польоти з саморобними крилами першим здійснив німецький інженер Отто Лілієнталь. Так співпало, що по сьогоднішній день рух авіамоделізму й дельтапланерства у Німеччині курує організація (Deutscher Modellflieger Verband), головний офіс якої розташований у Гамбурзі – саме тому німецькому місті, куди золотонісець Мелес прибув з «шаленою ідеєю» польотів два з половиною століття тому...

Історик історії авіації, директор Інституту Афонської архівної інформації Олександр Алфьоров

УРОДЖЕНЕЦЬ ЗОЛОТОНІЩИНИ СТАВ БРАЗИЛЬСЬКИМ ВЧЕНИМ, ЗНАМЕНИТИМ НА ОБОХ КОНТИНЕНТАХ АМЕРИКИ

Понад 200 наукових робіт, відкриття 12 нових видів пальмових рослин, 400 видів комах, 35 родів та 300 видів жуків, 11 родів клопів – такий доробок агронома, ботаника, міколога, фітопатолога та ентомолога Григорія Бондара, котрий свою світову славу змушений був здобувати у далекій Бразилії.

Нащадок роду «станових козаків» Лівобережжя народився 18 листопада 1881 року у родині фермерів, яка володіла п'ятьма гектарами землі у Малій Бурімці (нині – Золотоніський район). Про його перші кроки в житті, звісно ж, інформація майже відсутня. Відомо лише про закінчення школи у Золотоноші у 1892-му. Розміреність на довгі роки закінчилася, коли батьки переїхали аж... до Сибіру, у Єнісейськ. Достеменно не відомо, чи був це добровільний переїзд (англійські джерела, наприклад, вказують термін «emigrated»).

У 1905 році заарештований з початкової школи, де працював, на провальну для Російської імперії війну з Японією. Зовсім скоро заарештований за політичну діяльність, амністований згідно Жовтневого маніфесту царя Миколи II, потім знову заарештований за участь у збройному повстанні в Красноярську. Далі – еміграція до Манчжурії, де він знову ж таки працював вчителем, і переїзд до Франції, де нарешті здійснив свою мрію – здобув якісну вищу освіту.

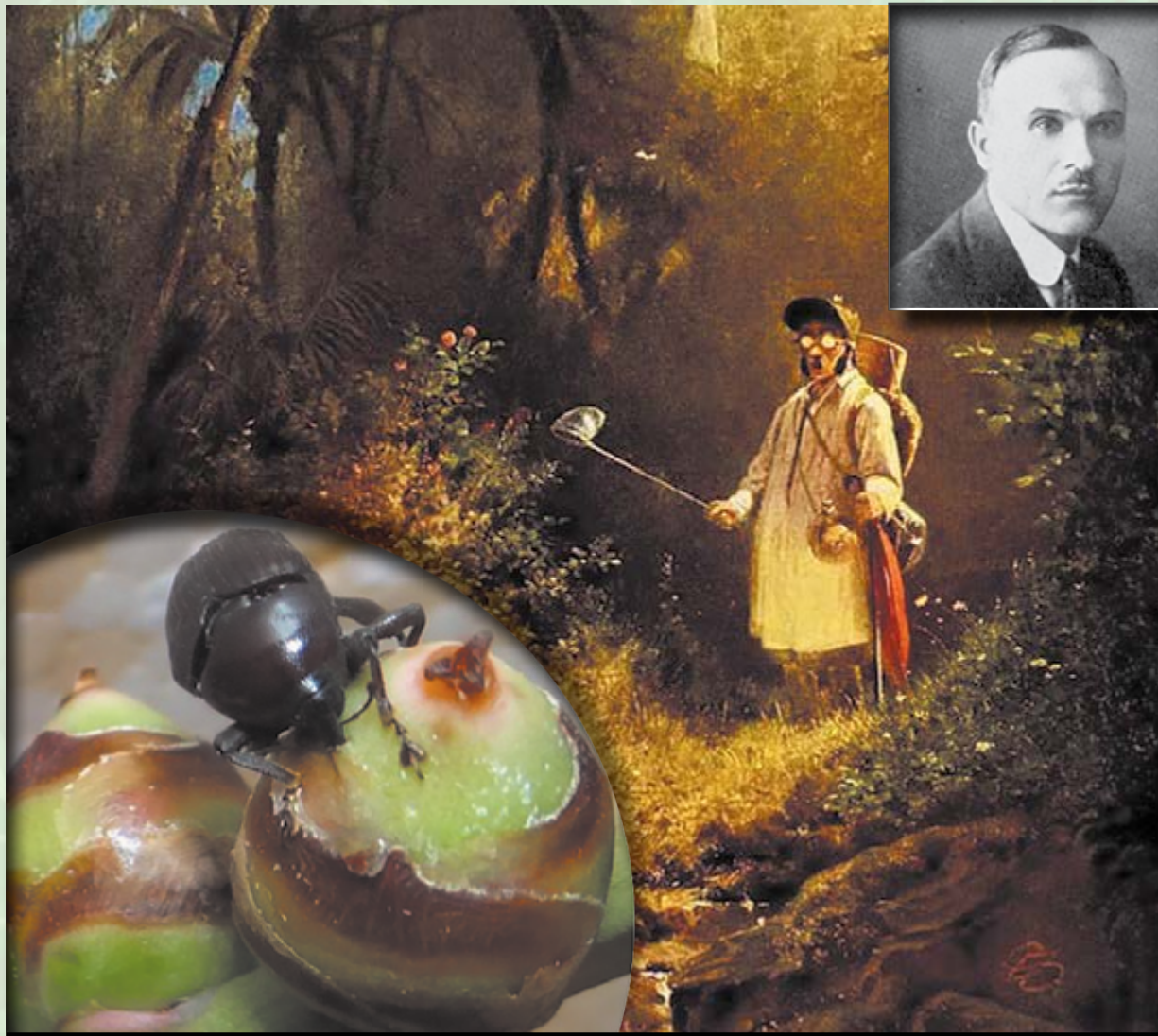
З Університету Нансі Бондар вийшов вже дипломованим агрономом. На батьківщину шлях закритий, тому доля повернула свій вектор до Бразилії. Заробітки у латиноамериканській країні спочатку мав нехитрі – фотограф-фрі-

лансер та науковий співробітник кафедри патології рослин агрономічного університету. Отримавши врешті бразильське громадянство, був призначений професором зоології та сільськогосподарської ентомології коледжу сільського господарства при Університеті Сан-Паулу.

У 1916-у раптово вирішив повернутися до Росії, аби взяти участь у подіях Першої світової війни. Під час навчання у військовій академії Бондара знову арештували, пригадавши «старі гріхи» 1905 року. З початком революційних подій вийшов на свободу та долучився до консервативних політичних рухів, згодом навіть став вице-губернатором Єнісейська. Після повалення Тимчасового уряду наділи кайданки йому вже «червоні», швиденько засудивши до розстрілу. Проте вирок втілити не встигли. Або й не збиралися, зважаючи на користь, котру міг принести вчений шляхом примусової праці - за рік у статусі в'язня Бондар був направлений на боротьбу з комахами-шкідниками, які масово нищили врожаї пшениці. Дорогою до «трудового санаторію» вдалося втекти. Шлях його тепер пролягав до Монголії...

З цієї пустельної країни, котра допомогла йому лишитися непоміченим, транзитом через Манчжурію, Корею та Японію, дістався до бразильського Сантоса. На другій батьківщині дуже скоро став начальником департаменту сільського господарства штату Байя. Там і лишився до кінця життя (1959), встиг ще й очолити експериментальну станцію Інституту Какао.

Сергій Марченко

Вперше описано золотонісцем Бондаром жука-довгоносика *Revena plautanni* BONDAR досі можна бачити на плодах пальм у джунглях Бразилії...

ДОВІДКА

Григорій Бондар – автор понад 200 наукових праць. Автор біологічних описів щонайменше 12 нових видів рослин із сімейства пальмових і майже 800 (!!!) видів комах і жуків. У світовій науці знаний у якості «світिला»-фахівця по жуках-довгоносиках. Зібрав колекцію із понад 16 тисяч їхніх екземплярів, описав 318 нових видів. Пізніше цю колекцію за чималі гроші викупив для Американського музею природознавства у Нью-Йорку знаменитий родоначальник династії американських мільйонерів-мільярдерів, Девід Рокфеллер-старший. На честь нашого земляка Григорія Бондара названо клонів *Bondaria Sampson & Drews* та жуків *Bondariella Hustache* і *Bondarius Rosado-Neto*. Крім того, ім'я золотонісця носить 50 (!!!) видів комах.

У місті Санта-Крус-Кабраля (штат Байя, Бразилія) у 1968 році відкрили дослідницьку станцію, котра

названа на честь вченого (*Estação Experimental Gregório Bondar*). Станція прославилася як диверсифікатор нових сортів какао, кокосів, бананів, ананасів, помаранчів, кавунів...

Григорію Бондарю присвятив свій вірш знаменитий мандрівник і захисник екології Вільям Мервін, який до самого кінця свого життя (2019) залишався одним із найвпливовіших поетів і громадських діячів США. Лауреат Пулітцерівської премії у збірці «Travels» («Подорожі») описав золотонісця Бондаря як знаменитого науковця, що залишав улюблені джунглі й пробував повернутися до напівдикої Росії, де його мало не вбили, а потім знову осів у Бразилії. Українець ідеально знав державну португальську мову, але любив читати французькі газети і старі листи, написані не латиницею, а кирилицею, - «новини» в яких застарівали ще до того, як пошта прибувала через океан до берегів Південної Америки...

МЕДИКИ «ЕКСТРЕНКИ» ДОПОМОГЛИ ТЕРОБОРОНІВЦЯМ І ШТУРМОВИКАМ ПРИДБАТИ ЛИТОВСЬКІ АНТИДРОНОВІ РУШНИЦІ

крили ви своїми донатами. Їх ціна вища за українські аналоги (більше ніж пів мільйона гривень штука), проте надійність - краща за будь-які аналоги», - зазначив комбат.

Свій пост «Сліп» проілюстрував фото, на якому він зображений з антидронною рушницею виробництва литовської компанії NT-Servise. Ця компанія поставила перші свої антидронові рушниці EDM4S для ЗСУ ще в 2021 році, але у невеликій кількості. На сьогодні засобами антидронного захисту укомплектовуються (зокрема, й стараннями волонтерів) все більше підрозділів, а в умовах широкомасштабного вторгнення це важливий аспект надійності оборони.

EDM4S досить простий для опанування. Достатньо мати заряджену батарею, візуально

визначити ціль - ворожий дрон і за допомогою оптичного прицілу якомога точніше прицілитись та натиснути на спусковий гачок. Направлені антени відправляють імпульсний «постріл» та знешкоджують повітряну ціль.

Часто після «приземлення» російських дронів з них вдається «зчитати» всю інформацію, включно з місцем, звідки дрон злетів. Неушкоджені або ж пошкоджені трофейні дрони перепрошиваються і використовуються вже проти російських окупантів.

За кошти, пожертвовані працівниками Центру екстреної медичної допомоги та медицини катастроф у Черкаській області придбано 4 антидронові рушниці для ЗСУ.

У перші дні 2024 року дві з них передали до Третьої окремої штурмової бригади, ще дві - до 118-ї окремої бригади територіальної оборони. Антидронові рушниці «штурмовикам» передавали 2 січня - якраз, коли вила чергова повітряна сирена, а Україна

була піддана масованій ракетній атаці рашистів. Тероборонівцям оснащення передавали наступного дня.

«Дякую Ігор Фесун і Обласному центру екстреної медичної допомоги Черкащини за те, що «закрили» дві з трьох литовських антидронових рушниць для другого штурмового, - написав командир 2-го батальйону 3-ї ОШБр Дмитро Кухарчук («Сліп»), звертаючись до своїх читачів у Facebook і Telegram. - Третю за-

ПАМ'ЯТІ ЗОЛОТОНІСЦІВ, ЗАГИБЛИХ У БОЮ ПРОТИ РОСІЙСЬКИХ ОКУПАНТІВ, ПРИСВЯТИЛИ СПОРТИВНИЙ ТУРНІР

У спортивному залі Золотоніської школи № 6 відбулися змагання серед 88 юнаків на вправність у греко-римській боротьбі. Окрім золотоніських спортсменів, участь у змаганнях взяли борці, які приїхали з Черкас, Чорнобая, Сміли та Миколаївської області.

Змагання були присвячені пам'яті воїнів Золотоніської тероборони, які полягли на полі бою, захищаючи свободу та незалежність України.

Організував змагання Сергій Малюк, він же і очолив суддівську колегію змагань юних борців. Сергій Миколайович - багаторазовий чемпіон України, майстер спорту, голова Золотоніської міської федерації з греко-римської боротьби, безпосередній учасник бойових дій, побратим загиблих воїнів.

«Головна мета турніру - згадати поімен-

но і пам'ятати в обличчя кожного з героїв, які загинули, захищаючи наше майбутнє, -

говорить Сергій Малюк. - Я служив з цими хлопцями півтора року. Це мої побратими,

всіх їх знав особисто. Про це важко говорити. Тільки ввечері з ними розмовляв, а вночі їх уже немає...»

Як зазначив Дмитро Соломаха, керівник СТОВ «Перемога», яке стало одним із головних спонсорів заходу, - війна не привід зупинити розвиток спорту. Керівництво господарства переконане, що окрім постійної підтримки війська, розвиток спорту і підтримка молоді - це запорука успішної країни.

В часі війни школи залишаються осередком виховання патріотів своєї держави. Знаково те, що тільки з однієї школи, де проходили нинішні спортивні змагання, вже семеро випускників загинули в боях російсько-української війни. Їх згадують на уроках в класах, де вони навчалися, їм присвячує спортивні звершення нове покоління...

КНИГА, ВІДДРУКОВАНА У ЗОЛОТОНОШІ, У ФОРМІ ЛЕГЕНД РОЗПОВІДАЄ ДІТЯМ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ

У Золотоніші на Черкащині, у видавництві «Читай українською» вийшла друком збірка історичних казок Ірини Мацко «Легендарна Україна. Історії вільних» - унікальна історія України для дітей у легендах. Про це повідомляє видання «Буквоїд».

Із давніх-давен наша земля була щедра на лицарів, що стояли на боці добра. Трипілля, Київська Русь, Козаччина, часи УПА, сучасна Україна... Тому кожна епоха має своїх героїв, чий життя стали легендами. Авторські легенди про цих героїв та давні славні часи насичені історичними подіями, традиціями, побутом та звичаями прадавніх українців. Місія цієї книжки - зацікавити

нове покоління відкривати для себе сторінки рідної історії. Захопливі, звичайні, іноді трагічні, та попри все - переможні.

На читачів чекають сім авторських легенд, дія кожної з яких познайомить з колоритом окремого періоду. Усі оповідки засновані на реальних фактах, подіях, звичаях українців, тож будуть не лише цікавими, а й пізнавальними, як для покоління, що підрастає, так і для дорослої аудиторії. Це історія України у легендах, що буде цікавою дітям.

Книжка оформлена фантастичними ілюстраціями роботи української художниці Оксани Берсан із Бахмута, для створення кожної із яких художниця дослідила автентичний одяг та побут відповідного історичного періоду.

Саме зараз, у непростий період української історії, ця книжка стане підтримкою для дітей і нагадає, що добро завжди долає зло, а народ, що цінує свободу, завжди переможе і буде вільним.

Сім історій-легенд збірки, у кожній із яких події відбуваються на тлі того чи іншого історичного періоду: від Трипілля і до сучасної України, створена для того, щоб через цікаві та яскраві історії надихнути дітей вивчати історію та відчувати гордість за пройдений українцями шлях.

Кожна ланка з нашої історії - це історія випробувань. Але це також історія Перемог. І це важливо розуміти дітям...

УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ НАВЧАЮТЬ ПОВОДЖЕННЮ З МІНАМИ І ВИБУХОНЕБЕЗПЕЧНИМИ ПРЕДМЕТАМИ... КАЗКАР І КІТ З УМАНІ

«Безпека з Лірником» - це нова авторська програма, спрямована на дітей віком від 6 до 11 років за участі відомого українського казкаря родом з Умані Сашка Лірника та його кота Боськи. Цікаво, що в кадрах програми можна бачити не лише справжнього кота, а й статуєтки «дивозвірів», зроблених народною майстрицею з Черкас Ольгою Отнякіною-Бердник.

Головна мета ініціативи - поширення важливих правил безпеки серед дітей та їх батьків. Проект створений за підтримки швейцарської благодійної асоціації Free Ukraine в рамках гуманітарної ініціативи з розмінування MineFree Україна («Україна, вільна від мін»), спільно з Держслужбою з

надзвичайних ситуацій (ДСНС).

Перший сезон програми складається з 10 серій. Кожна серія навчає дітей базовим правилам поведінки з підозрілими та вибухонебезпечними предметами у різних ситуаціях. При цьому програма наближена та цікава для маленьких глядачів, а також стане важливим джерелом знань про безпеку у повсякденному житті.

ЧЕРКАЩАНИН АРТЕМ ДОВБИК ПЕРЕВЕРШИВ РЕКОРД ЗНАМЕНИТОГО АНДРІЯ ШЕВЧЕНКА

Футболіст родом з Черкас, нападник збірної України Артем Довбик став автором найшвидшого хет-трику (забивання трьох голів поспіль в одному матчі) у історії нашого футболу в європейських топчемпіонатах. Форвард «Жирони» побив рекорд легендарного Андрія Шевченка, який двічі в італійській першості вирізнявся трічі в одному матчі: забив голи на 13, 15 і 19-й хвилині футбольного поєдинку.

Довбику знадобилося 6 хвилин і 32 се-

кунди для того, щоб 21 січня перевернути матч «Жирони» проти «Севільї» у Ла Лізі. Шевченко ж трічі розписався у воротах «Перуджі» у січні 2000 року за 7 хвилин.

На сьогодні черкащанин посідає першу сходинку серед бомбардирів Іспанії. Перекупути його з «Жирони» хоче знаменитий футбольний клуб «Атлетико», який готовий викласти за це до 45 мільйонів доларів...

Артем Довбик у стрибку – під час однієї з переможних атак на ворота «Севільї»

24-РІЧНА «РУНА» І ЇЇ ПЕС ШОН СЛУЖАТЬ В ЗСУ І ЗАОДНО ВЕДУТЬ БЛОГ НА «ТІКТОЦІ» Це допомогло їм...забезпечити антидроновий захист на ділянці оборони підрозділу

24-річна Вікторія «Руна» на службі в ЗСУ з 19 років – пішла у військо майже одразу після закінчення школи-інтернату в Смілі на Черкащині.

«Руна» і «Шон» серед руїн на Сході...

Сьогодні командирці відділення зенітників вже 24 роки і вона ото-от має отримати звання молодшого лейтенанта.

Коли її зенітники вогнем прямою наводкою прокладають шлях вперед штурмовикам та піхоті, «Руна» часто працює в полі без бронезилета – така специфіка цієї роботи, щоб прилади не відволікалися на зайвий метал і ловили лише ворожі цілі... Та в перервах цієї ризикованої роботи продовжує вести TikTok разом зі своїм псом Шоном, який живе у бліндажі і ризикує іноді не менш від військових.

«У мене зараз збільшилася кількість підписників, але це все лише заради користі. Увесь мій блог – військовий, у мене немає там чогось цивільного, тому що я постійно на службі. Я показую там умови, у яких живу, наші бойові виїзди, свого ротвейлера Шоника, - розповіла поки ще сержант-командир відділення зенітного артилерійського взводу 56-ї ОМПБр «Руна» під час інтерв'ю для подкасту Сергія Гнезділова «++Подкаст», - У мене був збір на мобільні антидрони. Я думала, як це все подужати, тому що підтримка тилу стала дуже слабкою. Ввечері я просто відкривала Instagram і нашим блогерам та попзіркам скидала текст про те, на що ми збираємо, просила поширення.

Дуже багато хто відмовляв, і це неприємно, коли ти просто просиш поширення. Були ті, хто прочитали – і все...

Мені було приємно, коли Женя Кот (відомий танцюрист і ноумен – ред.) погодився, поширив, дуже класно роз-

писав, розказав. Андрій Хливнюк, лідер гурту «Бумбокс» – ми й досі спілкуємось – недавно написав: «Віко, що вам потрібно для батальйону, що ви зможете поставити на баланс?».

Я закрила збір трішки більше як за місяць. Уже закупили антидрони, перекрили свою частину фронту. Вони насправді дуже дієві – немає жодного прильоту FPV-дронів по позиціях, відколи стоять ці антидрони.

Юна дівчина – командир мужніх бороданів-зенітників

«ПРИЇХАЛИ ДВА ЧИЖИКА. ПРИВЕЗЛИ «ПИЖИКА»

«Пежо» від байкерів – телеведучому розважальних шоу і актору, який зіграв ролі у більш як 30 фільмах, а нині воює...

«Приїхали 2 чижика. Привезли до армії Пижика. Моцикльори, Фонд «Тарасова Гора». Дяка за зимові дива)), - так підписав першу з цих світлин відомий український актор і телеведучий Геннадій Попенко, який нині служить у війську. У кадрі першої світлини - організатор найвідомішого в Україні мотофестивалю «Тарасова Гора» Ашот Арушанов разом з побратимом-байкером на фоні буса «Пежо», привезеного бійцям підрозділу, у складі якого воює Попенко.

На іншому фото - процес випробувань максимальним навантаженням чергових двох мотоциклів «Дніпро», які відремонтували і зробили удвічі потужнішими байкери, поки їх популярний мотофест з епіцентром у Канєві-Черкасах «на паузі» на час війни. Ці мотоцикли теж вирушать на допомогу військовим.

Байкери «Тарасової гори», у яких нині одна з найпопулярніших емблем «Фестивалю не було, бо путін - ***ло», впевнені, що наступний «повномасштабний» зліт байкерів відбудеться одразу після Перемоги над ідіотами, які два роки тому розпочали повномасштабне збройне вторгнення в Україну...

Попри всі випробування, у байкерів все гаразд і з гумором, і з оптимізмом...

Товстенні колоди на польових випробуваннях імітують навантаження, яке на фронті випаде на залізі «спини» цих мотоциклів

КУРС ВІД АВТОГОНЩИКА: ВІЙСЬКОВИХ ВОДІІВ НАВЧАЮТЬ «ВИЩОГО ПІЛОТАЖУ»

За ініціативи начальника Черкаської ОВА Ігора Табурця та автоклубу «Черкаси» для Сил оборони та безпеки України організовані курси контраварійної допідготовки водіїв, під керівництвом відомого автогонщика, представника Автомобільної Федерації України та засновника центру безпечного водіння «Ріоб» - Андрія Яроменка.

Першими враженнями від курсів контраварійної допід-

готовки водіїв поділилися черкаські нацгвардійці на своїй офіційній фейсбук-сторінці: «Цей курс не є простим набором уроків з водіння автомобілем, він розроблений на базі типової програми контраварійної підготовки Автомобільної Федерації України та спрямований на комплексне поліпшення навичок водіїв. У воєнний час, коли швидкість реагування та вірна реакція на небезпеку можуть врятувати життя, подібні навички стають критично важливими. Водії-військовослужбовці, які проходять ці курси, отримують не лише технічні знання, але й розуміння стратегій управління автомобілем в умовах, які вимагають негайної реакції та високого рівня майстерності».

Андрій Яроменко, інструктор з безпеки водіння та визнаний автогонщик, веде інструктаж як практичної, так і теоретичної підготовки. Завдяки його досвіду та знанням, водії-військовослужбовці отримують не лише технічні навички, але й розуміння стратегій управління автомобілем в екстремальних ситуаціях. Курс охоплює 4-6 занять для невеликої групи водіїв. Це забезпечує індивідуалізований підхід до вдосконалення різних рівнів водійської майстерності.

«Ясна річ, що для Перемоги нам потрібні якісне озброєння і техніка. Ще одна складова – якісна підготовка. І це

стосується абсолютно всього, - говорить начальник Черкаської ОВА Ігор Табурець. - Ми з області регулярно спрямовуємо на передню лінію фронту автомобілі для наших оборонців. Там важлива кожна секунда для порятунку життів, вчасної евакуації, для успішного виконання завдань. Цей проект – якраз про відпрацювання потрібних навичок водіїв».

2 лютого Стрітення Господнє

Одним з дванадцяти найбільш значущих свят для Православної Церкви є велике Стрітення Господнє.

Історія святкування йде на багато століть назад, в ті часи, коли Діва Марія з немовлям Ісусом, якому на той момент було сорок днів після народження (Різдва), прибула в Єрусалимський храм, щоб принести очисну жертву Богу за сина.

Закон Мойсея приписував, що кожна жінка по народженні дитини протягом 40 днів не сміє входити до храму. На ці 40 днів припадав період очищення. Діва Марія, як Божа Мати, не була зобов'язана до обряду очищення, бо освятилася Христовим Різдвам. І все ж вона у покорі сповняє приписи закону і приносить у жертву дві горлиці, бо 40-го дня відбувався обряд пожертвування Богові і народження хлопчика. За Божим просвіченням Симеон у Дитятку Ісусі пізнав Месію, бере його на руки, прегарною молитвою дякує Господу Богу за ласку, що його очі побачили обіцяного Спасителя. Дух богослужби Стрітення є той самий, що й дух Христового Різдва і Богоявлення: прославити Богоявлення на землі, звелічити Христове Божество та віддати честь Пречистій Діві Марії як Богоматері.

Саме тут і відбулася зустріч сина Божого з людиною, описана в старому Завіті писарем, Лукою. Перший, хто взяв на руки немовля - Симеон. Ця людина задовго знав про майбутню подію з пророцтва книги Ісаї, яку він перекладав на грецьку мову. У ньому говорилося про те, що діва в утробі прийме і народить на світ сина Месію. Коли ж Симеон захотів виправити слово «діва» на «дружина», адже тільки заміжня жінка може народити дитину, до нього прийшов Ангел, який пообіцяв книжнику безсмертя до того моменту, поки описане пророцтво не збудеться. З того дня, Симеон жив і чекав коли

ж зможе побачити довгоочікуваного спасителя власними очима і лише потім постане перед Господом.

Таким чином, слово «стрітення» означає ні що інше, як зустріч. Друге ж його значення – це «радість», сенс якої полягає у вихвалі Спасителя, який прийшов у наш світ, з благою місією і світом, яку і донині оспівують в церквах, в її честь пишуть ікони із зображенням святого Симеона, який тримає на руках немовля.

У перекладі з церковного старослов'янського слово «стрітення» означає «зустріч». Саме після Стрітення з Господом, старець Симеон, який прожив 360 років, в очікуванні побачити диво, спасителя світу, міг тепер спокійно померти. Після цього, церква визнала його святим і назвала Богоприємцем.

Однак, існує ще один сенс святкування Стрітення Господнього. Мова йде про зустріч Старого і Нового Завіту, Стародавнього світу і християнства.

З точки зору православної церкви, кожного разу, входячи в храм або в церкву, будь-яка людина переступає поріг Божого дому. Саме тут з кожним відбувається їх особисте стрітення з Господом, зустріч з тим, що незвіданого, непочутого, але свято. На жаль, на сьогоднішній день значення слова «стрітення» і самого свята, більшою частиною сучасної молоді сприймається дещо інакше, ніж в минулі часи.

Священнослужителі кажуть, щоб зрозуміти, чи відбулася зустріч людини з Богом, потрібно запитати себе: щасливий чи я? радісний? змінився? багато в серці любові, розуміння себе та ближнього? Лише так можна зрозуміти суть стрітення.

Стрітення в нашому краї, як і по всій Україні - не лише церковне свято. Передусім, в церквах освячували свічки. Їх дбайливо берегли протягом року. Тією свічкою обкурювали хату та інші подвірні споруди, щоб оберігати себе й худобу від хвороб і нещастя, а також вози та інший сільськогосподарський реманент, коли вирушали на першу оранку, «щоб всяка сівбиця рясними сходами проросла». На Стрітення святити в церкві воду, селяни набирали тієї води в нову - ще не вживану - посудину, приносили додому і пильно берегли. Цій воді приписувалась магічна сила. За народним уявленням, це - цілюща вода. Нею натирали хворі місця і вірили, що "поможе". Найкраще ця вода помагала від "пристріту" - від хвороби, що її спричиняло "погане" око. Колись, як чумаки виходили у дорогу, господар давав йому хліб, сіль і кропив стрітенською водою волів, воза і самого чумака, примовляючи: "Боже тебе збережи!". Так само і батько відраджав сина на війну, скроплюючи стрітенською водою на щасливе повернення.

Вітаю вас дорогі і любі у Христі брати і сестри зі святом стрітення Господнього! Нехай у кожного із вас відбудеться зустріч з Богом у душі та в серці людському! Миру, злагоди та перемоги над усяким злом!

З повагою підготував протоієрей Василь Циріль – настоятель храму святих апостолів Петра і Павла місто Чигирин

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 1 – 10 лютого

1 лютого 1815 р. народився композитор Михайло ВЕРБИЦЬКИЙ, автор музики Гімну "Ще не вмерла Україна".
1 лютого 1897 р. народився Антін КУЩИНСЬКИЙ, командант Гуцульського коша Карпатської Січі, редактор журналу "Українське козацтво".

2 лютого 1812 р. народився поет Євген ГРЕБІНКА.
2 лютого 1986 р. загинула Олена АНТОНІВ, учасниця руху Опору в 1960 – 1980 рр.
2 лютого 1897 р. народився Євген МАЛАНЮК, сотник Армії УНР, поет.

3 лютого 1929 р. проголошено створення Організації Українських Націоналістів (ОУН).
3 лютого 1953 р. народився кобзар Микола БУДНИК.
4 лютого 1972 р. помер полковник Армії УНР Микола ЧЕБОТАРІВ.

5 лютого 1918 р. у Києві на засіданні Ради народних міністрів УНР ухвалено план організації реєстрового «Вільного козацтва» в Україні, яке мало здійснювати внутрішню охорону повітів.
5 лютого 1940 р. померла Софія РУСОВА, член Центральної Ради.
5 лютого 2000 р. не стало поета і патріота Анатолія ЛУПИНОСА.

7 лютого 1483 р. відомий український вчений Юрій Дрогобич видає у Римі книгу «Прогностична оцінка поточного 1483 року», яка є першою відомою друкованою книгою українського автора.
7 лютого 1971 р. помер Борис МОНКЕВИЧ, старшина 1-го козацького ім. гетьмана Богдана Хмельницького полку, історик.
7 лютого 1106 р. великий князь Київський Володимир Мономах склав «Повчання» — перший дидактично-художній твір княжої Русі.
8 лютого 1872 р. народився Федір КОЛОДІЙ, отаман (генерал) Армії УНР.

9 лютого 1648 р. Богдана ХМЕЛЬНИЦЬКОГО обрано Гетьманом України.
9 лютого 1918 р. підписано Берестейську мирову угоду, згідно з якою Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина та Болгарія визнали Україну самостійною державою.
9 лютого 1923 р. під час повстання в Лук'янівській в'язниці м. Києва загинули отамани Ларіон ЗАВГОРОДНІЙ, Юрій ДРОБОТКОВСЬКИЙ, Мефодій ГОЛИК-ЗАЛІЗНЯК, Денис ГУПАЛО, Кость ЗДОБУДЬ-ВОЛЯ... (всього 38 осіб).

10 лютого 1898 р. народився Кость ПЕСТУШКО (СТЕПОВИЙ-БЛАКИТНИЙ), отаман Степової дивізії.
10 лютого 1940 р. відбулася конференція ОУН, на якій було створено Революційний Провід ОУН.
10 лютого 2014 р. - курйозна спроба «захоплення» літака «Харків-Стамбул». П'яний пасажир затребував розвернути літак на Сочі, стверджуючи, що Янукович, який був там на путінській Олімпіаді – «у небезпеці». «Терориста» затримала турецька поліція. З'ясувалося прізвище невдахи – Козлов.

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Козацький край
Засновник –
Чигиринська ГО «Вільне Козацтво Холодного Яру»

Головний редактор – Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Редактор випуску – Петро ДОБРО

ГАЗЕТА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
вул. Надпільна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел. (067) 473-66-72 (Telegram, Viber)
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ФОП Журило С.Д., м. Черкаси, вул. Кобзарська, 1а. Тираж – 2000 екз. Замовлення №73.